

16/5/2006

**Ομιλία Προέδρου ΣΕΒ,
Δημήτρη Δασκαλόπουλου,
στην απογευματινή συνεδρίαση
της Ετήσιας Γενικής Συνέλευσης**

***‘Νέο πρότυπο για την Επιχειρηματικότητα’
Σύγχρονο Όραμα για την Ελλάδα’***

***Τρίτη, 16 Μαΐου 2006
Μέγαρο Μουσικής Αθηνών***

Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας,
Κύριε Πρόεδρε της Κυβέρνησης,
Κυρίες και κύριοι,

Θέλω να ευχαριστήσω τα μέλη του ΣΕΒ, που με ανέδειξαν σήμερα στη θέση του Προέδρου. Μου ανέθεσαν μία σημαντική ευθύνη. Την αναλαμβάνω με επίγνωση και με δημιουργική διάθεση.

Το βήμα αυτό έχει παράδοση ζωντανού διαλόγου –ενίοτε αντιπαραθέσεων, λιγότερο ή περισσότερο άμεσων, λιγότερο ή περισσότερο ουσιαστικών, λιγότερο ή περισσότερο προσχηματικών. Δεν θεωρώ υποχρεωτική την ομοφωνία. Ταυτόχρονα, όμως, πιστεύω ότι οι καιροί δεν προσφέρονται για **μάχες χαρακωμάτων**. Δεν συνιστά δημόσιο διάλογο η αντιπαρατάξη είτε πολιτικών είτε οικονομικών θέσεων, όταν αυτές εμβολίζονται από στενές σκοπιμότητες. **Το κοινό καλό δεν παράγεται μέσα από αγκυλώσεις**. Μόνο μέσα από τη δημιουργική σύνθεση μπορούν, όσοι αναδέχονται συλλογική ευθύνη, να προσφέρουν ένα ρεαλιστικό και αισιόδοξο όραμα ανάπτυξης και κοινωνικής συνοχής σ' ένα λαό διψασμένο για προοπτική.

Αυτό το δυναμικό όραμα θέλω να προτείνω σήμερα, να εκφράσω πώς ο ΣΕΒ αντιλαμβάνεται την πραγμάτωσή του και να προδιαγράψω τη συμβολή που ο επιχειρηματικός κόσμος πρέπει και μπορεί να έχει στην κοινή προσπάθεια.

Κυρίες και κύριοι,

«*Διατί δεν κατορθούται κάτι μέχρι τέλους εις την Ελλάδα;
Διότι δεν υπάρχει καμμία σχέσις μεταξύ ατόμων και λαού, καμμία συνεννόησις,
καμμία πεποίθησις ότι εργαζόμεθα δια κοινόν σκοπόν...».*

«*Η επιτυχία της ανορθώσεως, απαιτεί προ παντός υπό πάντων ημών θυσίας.
Δυστυχώς, όταν ευρέθην στην ανάγκη να ζητήσω την θυσίαν ταύτην, εύρον, ότι
πάντες είμεθα πρόθυμοι δια τας θυσίας, αλλά έκαστος αξιού να προσφέρωνται αι
θυσίαι αύται από τους άλλους και ουχί από τον εαυτόν του.».*

Τα λόγια αυτά δεν είναι, βέβαια, δικά μου. Τα πρώτα ανήκουν στον **Παύλο Καλλιγά** και περιέχονται σ' ένα διεισδυτικό δοκίμιό του με τίτλο «*Η εξάντλησις των κομμάτων*», το οποίο αναφέρεται στην Ελλάδα.....του 1840!

Τα δεύτερα, στον **Ελευθέριο Βενιζέλο** και είναι μέρος λόγου που εκφώνησε στην Αθήνα το... 1910.

Η νεότερη ιστορία μας υπογραμμίζει έτσι, με τον πιο αιχμηρό τρόπο, τη **διαχρονικότητα** των αγκυλώσεών μας. Ακόμα και σήμερα, η νεοελληνική μας ταυτότητα προσδιορίζεται, σε μεγάλο βαθμό, από τη διαιώνιση

- προβλημάτων που δεν επιλύουμε,
- προκλήσεων που αποφεύγουμε,
- παθογενειών που αναπαράγουμε,
- κοινωνικής συνοχής που δεν επιτυγχάνουμε.

Είμαστε μία κοινωνία που προτιμά να **στρουθοκαμηλίζει**

- απέναντι στην αδήριτη ανάγκη του **εκσυγχρονισμού** του Κράτους και της κοινωνίας μας,
- απέναντι στην πρόκληση της **ανταγωνιστικής ανασυγκρότησης της οικονομίας μας**,

μεταθέτοντας συνεχώς τις αναγκαίες αποφάσεις, προκειμένου ν' αποφύγουμε το αναπόφευκτο κόστος της προσαρμογής.

Βέβαια, η παραδοσιακή εθνική μας νωχέλεια εμφορείται από την αντίληψη-άλλοθι ότι «η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει». Ας μου επιτραπεί η πρόβλεψη, ότι η θέση αυτή έχει γίνει **δυσοίωνα ανεδαφική** σε σχέση με τις σύγχρονες προκλήσεις.

Η Ελληνική κοινωνία κατατρύχεται σήμερα από ανασφάλεια. Στον πυρήνα αυτής της ανασφάλειας βρίσκεται **η αδυναμία μας να μπούμε σε τροχιά ανταγωνιστικής και όχι επιδοτούμενης ανάπτυξης**.

Η πιο οδυνηρή εκδήλωση αυτής της αδυναμίας,

- είναι η μάστιγα της ανεργίας,
- είναι η πραγματικότητα της οικονομικής περιθωριοποίησης,
- είναι το φάσμα του κοινωνικού αποκλεισμού.

Μας αφορά όλους και πρέπει να μας εξοργίζει όλους: καμία κοινωνία δεν μπορεί να ισχυριστεί πως είναι σύγχρονη, όταν τόσες χιλιάδες πολιτών –και μάλιστα νέων– μάταια αναζητούν δουλειά ή προοπτική.

Είναι σαφές πως χάνουμε ολοένα έδαφος μέσα στο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο οικονομικό σύστημα.

Το μέλλον –το όχι μακρινό μέλλον– προδιαγράφει, έτσι, μια Ελλάδα

- **οικονομικά περιθωριοποιημένη**
- **πολιτικά αδύναμη**
- **κοινωνικά άνιση**

- **όσο εξακολουθούμε να καταφεύγουμε, όλοι, στις παραδοσιακές ρητορείες, στα ευχολόγια και στις υποσχέσεις,**
- **όσο συνεχίζουμε, όλοι, να μετατρέπουμε τον κοινωνικό διάλογο σε πόλεμο χαρακωμάτων μεταξύ στενών και αντιμαχόμενων συμφερόντων,**
- **όσο τυφλά αρπαζόμαστε, ο καθένας, από τα δικά του κεκτημένα,**
- **όσο συστηματικά αποφεύγουμε την κοινή μας ευθύνη για το κοινό μας μέλλον.**

Βέβαια σ' όλο τον κόσμο, και ακόμα περισσότερο στην Ευρώπη, όλοι είναι σήμερα αμήχανοι μπροστά

- στην κατάργηση των συνόρων,
- στην ελευθερία της κίνησης των κεφαλαίων,
- στη μετατόπιση της οικονομικής ισχύος και των θέσεων εργασίας.

Μας **τρομάζει** η απομείωση της ασφάλειας που μας παρείχε, μέχρι σήμερα, το έθνος – κράτος,

Μας **φοβίζει** η ανάγκη για νέες γνώσεις και νέα εφόδια,

Μας **προξενεί** αγωνία η αδυναμία των ηγεσιών να μας δείξουν το δρόμο προς το μέλλον.

Ανήκω προσωπικά σ' αυτούς που πιστεύουν –και επιμένουν– ότι δεν έχουμε άλλα περιθώρια ολιγωρίας. *Με μισές δουλειές και με μισές κουβέντες, μία κοινωνία δεν μπορεί να βρει σήμερα τη θέση της στον καινούριο σκληρό κόσμο.*

Για να πετύχουμε την πρόοδο, απαιτείται προφανώς κλίμα συνεννόησης, κλίμα κοινωνικής συνοχής. Αλλά και **η αναζήτηση της συναίνεσης δεν μπορεί πλέον να αποτελεί ένα βολικό άλλοθι αναβολής και απραξίας**. Η συναίνεση δεν μπορεί να γίνεται κομματικό ή συντεχνιακό πρόσχημα για αντίσταση στην αναγκαία αλλαγή. Μπορεί και πρέπει να γίνει η δυναμική συνισταμένη μίς κοινωνίας που αντιμετωπίζει κατάματα τις δυσκολίες και αναλαμβάνει τις ευθύνες της, *χωρίς ψευδαισθήσεις, αλλά και χωρίς φοβίες.*

Πρέπει ν' αναδεχθούμε συνειδητά την πρόκληση της εθνικής παραγωγικής αναπροσαρμογής.

Τρεις είναι οι κυριότεροι όροι για να επιτευχθεί αυτό:

- Είναι η **ανταγωνιστικότητα**, που έρχεται μέσα από τη δράση και της επιχειρηματικότητας και προσφέρει ανάπτυξη, νέες δουλειές και πλούτο για το σύνολο.
- Είναι η **ανάπτυξη** μιας σύγχρονης παιδείας, που έρχεται μέσα από τη συνεχή της προσαρμογή στις απαιτήσεις του περιβάλλοντος και προσφέρει γνώσεις, εφόδια και δυναμισμό για το άτομο.
- Και είναι τελικά, η διαμόρφωση μιας **νέας αντίληψης αυτοπεποίθησης και αισιοδοξίας**, που έρχεται μέσα από τολμηρές πρωτοβουλίες της ίδιας της κοινωνίας και προσφέρει ευημερία, πρόοδο και κοινωνική συνοχή.

Αυτόν τον δρόμο είμαστε αναγκασμένοι να πάρουμε.

Είμαστε έτοιμοι να το κάνουμε;

Κυρίες και κύριοι,

Τα όσα προανέφερα περιλαμβάνουν βεβαίως και τον ΣΕΒ –τη δική μας βούληση, συνείδηση και ευθύνη.

Η συνείδηση της κοινωνικής μας ευθύνης, μας δημιουργεί **αυξημένες υποχρεώσεις συμμετοχής και συνεισφοράς στα κοινά**. Ο ΣΕΒ, εξάλλου, δεν αποτελεί μια κλειστή κάστα, αλλά ένα οργανικό στοιχείο των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας. Δεν είναι ένα συντεχνιακό όργανο ή απλά μια επαγγελματική οργάνωση. Είναι ο κατ' εξοχήν θεσμικός εκπρόσωπος της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, των δυνάμεων που παράγουν πλούτο και θέσεις εργασίας.

Για πολύ καιρό είχαμε μείνει **αυτοπεριορισμένοι** στα τείχη που εμείς οι ίδιοι υψώσαμε. Κι ωστόσο δεν έχουμε τίποτε λιγότερο και τίποτε περισσότερο να «κρύψουμε» από οποιαδήποτε άλλη κοινωνική ομάδα! Αντίθετα μάλιστα, θα έλεγα ότι μπορούμε να είμαστε περήφανοι για τις πρωτοβουλίες που παίρνουμε, για τα ρίσκα που τολμούμε να αναλαμβάνουμε, για τις προσπάθειες που καταβάλλουμε ώστε να καταστήσουμε την επιχείρηση πηγή παραγωγής και διανομής πλούτου.

Έχουμε τα ίδια δικαιώματα, αλλά αυξημένες υποχρεώσεις σε σχέση με τους άλλους κοινωνικούς εταίρους έναντι του τόπου. Αυτό θελήσαμε να αποτυπώσουμε με τη Χάρτα Υποχρεώσεων και Δικαιωμάτων που καταρτίσαμε πέρυσι. Κι αυτό σκοπεύουμε να προτάξουμε και στο μέλλον, καλώντας όλα τα μέλη μας δημόσια να **αυτοδεσμευτούν** ως προς την αποδοχή της και εφαρμογή της, επιδεικνύοντας εκείνη την **αυτοπειθαρχία** και ασκώντας εκείνον τον **αυτοέλεγχο** που θα δώσει το **ηθικό υπόβαθρο** για να ακουστεί και να συνυπολογιστεί –χωρίς αρνητικές προκαταλήψεις– και η δική μας φωνή, η φωνή της σύγχρονης επιχείρησης, στη διαμόρφωση του κοινού μας μέλλοντος.

Άλλωστε, ο ΣΕΒ –και κατ’ επέκταση οι δυνάμεις της επιχειρηματικότητας– δεν είναι σήμερα πλέον οι επιχειρηματίες, **αλλά οι επιχειρήσεις.**

Ο επιχειρηματίας σήμερα δεν αποτελεί παρά τον ηγέτη μιας επιχείρησης, η οποία συναπαρτίζεται από τους μετόχους, τα στελέχη, τους εργαζόμενους, τους προμηθευτές, τους διανομείς, τους πωλητές και –ούτε καν πάντα– τον επιχειρηματία.

Αλλά, θα υπογραμμίσω και κάτι ακόμα:

Οι επιχειρήσεις κρίνονται αυστηρά και καθημερινά από την αγορά: από τον καταναλωτή, από τον πελάτη, από τα μέσα ενημέρωσης, από την ίδια την κοινωνία των πολιτών –και μάλιστα στο διεθνή στίβο. Έτσι, πληρώνουν άμεσα και ακριβά κάθε τους λάθος, κάθε τους αποτυχία. Το ίδιο το συμφέρον τους, τους επιβάλλει να προσπαθούν περισσότερο. Το ίδιο το συμφέρον τους τις αναγκάζει να έχουν αυξημένο αίσθημα ευθύνης. Τις υποχρεώνει να βασίζονται στην αξιοκρατία, στη δημιουργική πρωτοβουλία, στην επαγγελματική συνείδηση, στο σχεδιασμό και στην έμπνευση. Κι αυτό τις οδηγεί υποχρεωτικά και σε επενδύσεις και σε αυξημένες παροχές προς τους εργαζόμενους –**χωρίς να χρειάζονται κανενός την προτροπή.** Οι σύγχρονες, υγιείς επιχειρήσεις, που έχουν κέρδη και συναίσθηση της κοινωνικής ευθύνης τους, το κάνουν αυτόματα, στο πλαίσιο της διαρκούς προσπάθειας για την ανάπτυξή τους. Διαφορετικά, θα μείνουν πίσω και, μοιραία, θα ξεπεραστούν από αυτές που το κάνουν καλύτερα.

Η σύγχρονη επιχείρηση καινοτομεί, παράγει πλούτο, δημιουργεί θέσεις εργασίας, εφαρμόζει τις αρχές της εταιρικής διακυβέρνησης, έχει συνείδηση της κοινωνικής ευθύνης της. Επενδύει στο ανθρώπινο δυναμικό του τόπου, στην κοινωνική σταθερότητα μέσα από τη συλλογική πρόοδο, στην εθνική προοπτική. Επενδύει ακόμα στην έρευνα και τεχνολογία, στην προστασία του περιβάλλοντος, στις νέες εναλλακτικές μορφές ενέργειας. Έτσι δημιουργεί ένα ανταγωνιστικό εθνικό κεφάλαιο στον παγκόσμιο οικονομικό ανταγωνισμό.

Αυτό το επιχειρηματικό πρότυπο θέλει να εκπροσωπεί ο ΣΕΒ. Και αυτή τη σημαία της Σύγχρονης Επιχείρησης σηκώνει σήμερα ο ΣΕΒ, ως ο κεντρικός σύνδεσμος των δυνάμεων της ιδιωτικής πρωτοβουλίας της χώρας.

Η σύγχρονη επιχείρηση αποτελεί μικρογραφία της κοινωνίας. Συνιστά μία κοινότητα ανθρώπων που σχεδιάζουν, παράγουν, πασχίζουν συνεχώς για το καλύτερο, με συγκεκριμένους στόχους και οι οποίοι κρίνουν και κρίνονται με μετρήσιμα αποτελέσματα. Η επιτυχία και η πρόοδος στην επιχειρηματικότητα δεν μπορεί να είναι παρά μόνο έργα –κι όχι μεγάλα λόγια.

Η σύγχρονη επιχείρηση αποτελεί, έτσι, υπόδειγμα δημιουργικής συνεργασίας ανθρώπων, οι οποίοι, μέσα από οργανωμένη δράση, παράγουν ένα από αποτέλεσμα που αποτελεί από μόνο του και πολλαπλό κοινωνικό μέρισμα.

Η αναγωγή αυτών των χαρακτηριστικών της επιχειρηματικής δράσης σε ευρύτερο κοινωνικό επίπεδο

- ενθαρρύνει την κοινή δράση,
- ευνοεί το μακρόπνοο σχεδιασμό,
- εμπνέει τόλμη και αποτελεσματικότητα,
- εξασφαλίζει ευημερία για όλους όσοι συμμετέχουν στην κοινή προσπάθεια.

Αυτό το κοινωνικό πρότυπο χρειάζεται σήμερα η χώρα. Κι αυτό είναι το πρότυπο που προτείνουμε στην ελληνική κοινωνία, που σήμερα εναγωνίως αναζητεί μια σύγχρονη και ρεαλιστική κοίτη προόδου.

Κυρίες και κύριοι,

Η αύξηση του εθνικού μας προϊόντος, η άμβλυση των κοινωνικών ανισοτήτων, η κατάκτηση μίας περισσότερο ποιοτικής κοινωνικής ισορροπίας, μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν θέσουμε όλοι μαζί ψηλά τον αναπτυξιακό πήχη.

Ας είμαστε ρεαλιστές:

- Βιώσιμο Κοινωνικό Κράτος μπορεί να υπάρξει **μόνο** αν χρηματοδοτείται από το εθνικό παραγωγικό πλεόνασμα –κι όχι με δανεικά ή ευρωπαϊκές επιδοτήσεις.
- Ανάπτυξη χωρίς πληθωρισμό και ανεργία και με δικαίωμα συμμετοχής στην παγκόσμια κατανομή πλούτου, μπορεί να υπάρξει **μόνο** όταν θα φτιάξουμε παιδεία που να ανταποκρίνεται στις σκληρές απαιτήσεις της σύγχρονης οικονομίας.
- Περιβάλλον πραγματικής αρωγής προς την επιχείρηση και τον πολίτη θα διαμορφωθεί, **μόνο** όταν αποκτήσουμε σύγχρονη και αποτελεσματική δημόσια διοίκηση.
- Τη σιγουριά και ασφάλεια που θέλουμε να δώσουμε στους εργαζόμενους για τη δουλειά και τη σύνταξή τους και στους νέους για την προοπτική προκοπής τους, μπορούμε να την εξασφαλίσουμε **μόνο** αν συνεννοηθούμε και δουλέψουμε μαζί.

Ο ΣΕΒ καλεί σε κοινό προβληματισμό και σε κοινή προσπάθεια όλους τους κοινωνικούς εταίρους. Και είναι αποφασισμένος να συμβάλλει με το δικό του πρόγραμμα δράσης και πρωτοβουλιών, με τις δικές του ιδέες και προτάσεις στην αδήριτη ανάγκη επαναπροσδιορισμού του μέλλοντός μας.

Είμαστε έτοιμοι:

- να επιδιώξουμε τη δημιουργία μόνιμων καναλιών επικοινωνίας με όλους τους κοινωνικούς εταίρους, τις άλλες εργοδοτικές οργανώσεις και τις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών με στόχο την ανάληψη κοινών πρωτοβουλιών,
- να ενισχύσουμε τη συμμετοχή μας σε θεσμοθετημένους μηχανισμούς διαβούλευσης, όπως η ΟΚΕ,
- να συνεισφέρουμε στον ποιοτικό εμπλουτισμό και στην εφαρμογή του Εθνικού Προγράμματος Μεταρρυθμίσεων και όλων των πρωτοβουλιών που ενισχύουν την ανταγωνιστικότητα,
- να αναπτύξουμε πρωτοβουλίες εσωτερικής ενημέρωσης και προτροπής των δικών μας μελών, με στόχο την αυξημένη ανάληψη δράσεων. Δράσεων που θα αναδεικνύουν το κοινωνικό πρόσωπο και την οικονομική συνεισφορά του ΣΕΒ και της επιχειρηματικότητας γενικά.

Είμαστε έτοιμοι να συζητήσουμε με την κοινωνία και την Πολιτεία για την απλοποίηση της νομοθεσίας, για την πιο αποτελεσματική εφαρμογή της και τη μείωση, έτσι, του ελλείμματός μας στο **Κράτος Δικαίου**. Είμαστε έτοιμοι να συνδράμουμε με προτάσεις ώστε η αναθεώρηση του Συντάγματος να επαναπροσδιορίσει τις αξίες της κοινωνίας μας.

Αιχμή της προσπάθειας του ΣΕΒ να συμβάλλει αποφασιστικά στη διαμόρφωση μιας δυναμικής κοινωνικής συναίνεσης, αποτελεί και ο νέος θεσμός του **Ανοιχτού Φόρουμ**, που καθιερώσαμε πέρυσι. Θα χτίσουμε πάνω στην επιτυχία του Α΄ Ανοιχτού Φόρουμ, το οποίο φιλοδοξούμε να καταστήσουμε ένα πεδίο αμφίδρομης ενημέρωσης, διασταύρωσης ιδεών, ζύμωσης προτάσεων για την ανταγωνιστικότητα, την ανάπτυξη, τον εκσυγχρονισμό. Βούλησή μας είναι το Ανοιχτό Φόρουμ να σηματοδοτήσει τη μεταστροφή της παραγωγικής αντίληψης όλων

- από την **περιχαράκωση, στην ανταλλαγή ιδεών,**
- από την **προβολή αμετακίνητων ιδεοληψιών, στη σύνθεση απόψεων,**
- από τη **φοβική εσωστρέφεια, στη δυναμική εξωστρέφεια.**

Προς την ηγεσία του συνδικαλισμού, δεν διστάζω να πω ότι, σε πολλές περιπτώσεις, στη σχέση μας επικράτησαν τα λίγα που μπορούν, προσωρινά, να μας χωρίζουν και όχι τα πολλά που, μακροπρόθεσμα, μας ενώνουν—κι' αυτό είναι μια κοινή μας αποτυχία. Πιστεύω ότι οι δυνάμεις της εργασίας, δηλαδή οι εργοδότες και οι εργαζόμενοι, έχουν μόνο κοινά συμφέροντα. Και η κοινή τους προσπάθεια θα έδινε διέξοδο για όλη την κοινωνία. Πιστεύω ότι πρέπει συστηματικά και επίμονα να δουλέψουμε προς αυτή την κατεύθυνση.

Στο πλαίσιο αυτό, θα προτείνω τη δημιουργία μιας **Μόνιμης Ομάδας Εργασίας ΣΕΒ και ΓΣΕΕ,** η οποία θα αποτελέσει ένα μόνιμο βήμα συνεργασίας, ανεξάρτητο από τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, που θα διαμορφώνει κοινές δράσεις και πρωτοβουλίες.

- Έχουμε κοινό συμφέρον να λειτουργήσουν σωστά και αποτελεσματικά οργανισμοί και θεσμοί που εξυπηρετούν τα μέλη και των δύο πλευρών, και που **τρέφονται από τα χρήματα και των δύο πλευρών:** ΟΑΕΔ, ΛΑΕΚ, ΙΚΑ, Εργατική Εστία.
- Έχουμε κοινό συμφέρον να διαμορφώσουμε **επιθετικές πολιτικές** για την αντιμετώπιση της **ανεργίας.**
- Έχουμε κοινό συμφέρον να αναβαθμίσουμε το επίπεδο της **εκπαίδευσης και κατάρτισης** στον τόπο μας.

- Έχουμε κοινό συμφέρον να βοηθήσουμε να στεριώσουν στη συλλογική μας συνείδηση **θεσμοί** κοινωνικής συναίνεσης και αμοιβαίας κατανόησης, όπως είναι η ΟΚΕ.

Τέτοιες πρωτοβουλίες συνεννόησης και δράσης είναι απαραίτητες σ' όλο το εύρος της κοινωνίας μας.

Δεν χρειαζόμαστε την επιδιαιτησία κανενός, αν ο καθένας προσπαθεί να ανταποκρίνεται στις δικές του ευθύνες, αν εγκαινιάσουμε έναν τέτοιο διαρκή διάλογο μεταξύ μας, αν υιοθετήσουμε κοινές δράσεις. Τολμώ μάλιστα να πω, ότι οι κοινές μας αποφάσεις θα αποτελέσουν πολύτιμη συνεισφορά στην όποια κυβέρνηση για τη χάραξη της οικονομικής πολιτικής, η οποία έτσι θα γίνει **και δική μας ευθύνη**.

Προσβλέπουμε στον ειλικρινή διάλογο –στο πλαίσιο του οποίου ο κάθε εταίρος έχει ισχυρή, ισοδύναμη και σεβαστή φωνή– στη δημιουργική συνεργασία, στην έμπρακτη συνευθύνη.

Και σ' αυτή τη διαδικασία, η επιχείρηση δικαιούται να έχει τη δική της καθαρή φωνή. **Το έργο που της έχει ανατεθεί από τη σύγχρονη κοινωνία, αυτό της παραγωγής προϊόντων, υπηρεσιών, απασχόλησης και οικονομικής υπεραξίας, την καθιστά αναπόσπαστο και πολύτιμο μέρος της κοινωνίας.**

Κυρίες και κύριοι,

Πρώτοι εμείς, όσοι έχουμε ρόλο αυξημένης ευθύνης, πρέπει να πιστέψουμε και να επενδύσουμε στο μέλλον του τόπου, για να εμπνεύσουμε πίστη και σιγουριά στο κοινωνικό σύνολο.

Ότι μπορούμε, αν το θέλουμε, δεν υπάρχει αμφιβολία. Τα τελευταία 50 χρόνια είδαν μία εντυπωσιακή πορεία της χώρας, από τη βαλκανική υπανάπτυξη στην ευρωπαϊκή κοινωνία των αναπτυγμένων χωρών. Και, μόλις πρόσφατα, το 2004, δείξαμε στον κόσμο όλο τι μπορούμε να πετύχουμε αν δουλέψουμε σωστά και αποφασιστικά.

Υπάρχουν και πρόσφατα θετικά μηνύματα: Ενδείξεις για αυξημένους ρυθμούς ανάπτυξης, για αναβάθμιση της κατάταξης μας στη διεθνή ανταγωνιστικότητα, για αύξηση των επενδύσεων και των εξαγωγών. Είναι άλλη μία απόδειξη ότι υπάρχει παραγωγικό σφρίγος που αποδίδει μόλις του δίνονται οι ευκαιρίες.

Αν κοιτάξουμε, λοιπόν, πέρα από τα συσσωρευμένα αδιέξοδα, θα δούμε ότι υπάρχει μια διαλεκτική ελπίδας.

Αλλά, είναι αναγκαίο, τώρα, να περάσουμε

- από την ολιγωρία, στην πρωτοβουλία
- από τις συζητήσεις, στις αποφάσεις,
- από τη συναίνεση απραξίας, στο συμβόλαιο δημιουργίας.

Ως ΣΕΒ, αποβλέπουμε σε μια ευρεία κοινωνική συμμαχία, με στόχο να αυξήσουμε όλοι μαζί και προς όφελος όλων, τον εθνικό πλούτο.

Όραμά μας είναι η διαμόρφωση ενός δημιουργικού εθνικού περιβάλλοντος, που

- να κινητοποιεί, αντί να περιορίζει,
- να προωθεί, αντί να αποθαρρύνει,
- να ανταμείβει, αντί να αποτρέπει.

Ένα περιβάλλον που θα απελευθερώσει το δημιουργικό δαιμόνιο και την υγιή επιχειρηματική δυναμική του Έλληνα.

Ένα περιβάλλον συνεργασίας, αισιοδοξίας και προόδου.

Η ευθύνη μας είναι κοινή.

Ο δρόμος είναι ένας.

Η έξοδος από το φαύλο κύκλο είναι μόνο μπροστά.